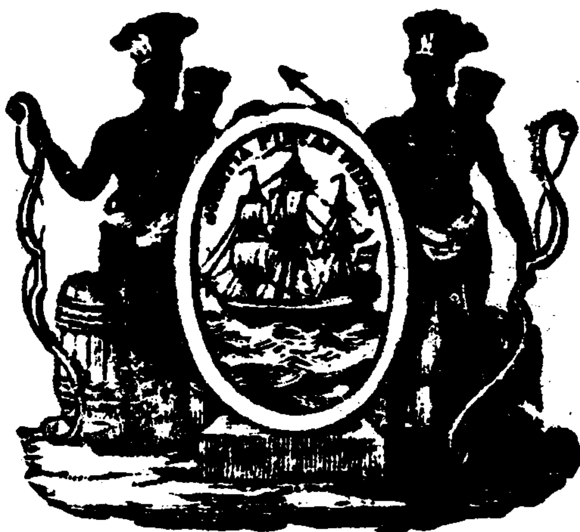
A°. 1843. N°. 90.

ZATURDAG, 11 NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 7 November 1843.

(28561) JOHAN CAREL GODLIEB SCHULER, heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
Bij afwezigheid van denzelven,
A. WILDEBOER,
1ste Kommies.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 8 September 1843.

(28555) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Kolonie van JACOBUS FREDERIK SCHILT.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 8 November 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. GERHARD HEINRICH JANTZEN, voor de Slavin *Philippina* en hare Dochter *Merry*; hem in eigendom toebehoorende.
2. YVE SEBILO, voor het Slavenkind *Margaretha*; hem in eigendom toebehoorende.
3. HERNST WERNICKE, voor de Slavin *Elisabeth*; hem in eigen dom toebehoorende.
4. KAATJE VOORZIGTIG, voor de Slavin *Margaretha*; haar in ei gendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

EERREDIENST BIJ DE *HERVORMDE GEMEENTE.*

Op *ZONDAG* den 12den dezer, des morgens om *half negen* ure, door den WelEerw. en Zeer Geleerden Heer C M. MOES, *Predikant bij de Evangelisch Luthersche Gemeente* alhier.

Publieke Veilingen.

Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen.

Door den Vendumeester A. SALOMONS.
Woensdag, 8 November 1843.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de Klipsteenenstraat, La. B. No. 77. — *ƒ* 1200. — A. M. FERNANDES.

IDEM, gelegen als voren, La. A. No. 246. *ƒ* 2100. — C. J. LEIJSNER, voor de minderj. LOUISA PHILIPPINA LEIJSNER. — Beide aankomende den gemeenschappelijken Boedel P. VAN LEEUWEN en nagelatene Huisvrouw H. WEBER.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 10 November 1843.

Het Huis en Erf, gelegen op den hoek van de Keizer en Zwartenhovenbrugstraat, La. D. No. 1 N. W. en La. D. No. 167 O. W.; aankomende H. Kraanstuijver. —*ƒ* 2700. — M. Æ. Pinto.

Door en ten huize van den Vendumeester M. A. Keijser.

Vrijdag, 10 November 1843.

Het Huis en *Erf*, gelegen aan de Rust en Vredestraat, N. W. La. *E.* No. 147; aankomende den Boedel wijlen L. Fessler. —*ƒ* 1500. A. Warnsinck.

Mengelingen.

De valsche Bruidegom.

In de nabijheid der reede van Toulon, op de westelijke glooijing der bergen, welke de spits van Coudon met de afgronden van Ollioulles verbinden, treft men op iedere bergvlakte der prachtigste landhuizen aan. Allen hebben zij hetzelfde uitzigt: de zee, de reede, de schepen, — een bont en lagchend geheel. — Des avonds vereenigen zich in het schoone jaargetijde de familien op de terrassen dezer kleine villa's, om na de drukkende hitte des dags zich aan de uit de zee opstijgende koelte wat te verkwikken.

Juist vertoonden zich op den Johannis avond van 1830 de eerste sterren boven den bergtop van Coudon, als er plotseling een kanonschot brulde, dat van den kant der haven van Lamaglur kwam, en welks knal in de diepte van het dal van Ollioulles verstierf. Gelijk een electrieke schok was deze knal vergezeld van eenen schrik, die de vreugde van den laugen schoonen zomernacht der omstreek geheel en al verstoorde. Overal op de terrassen, waar de jongelieden met elkander keuvelden weêrgalmde de kreet: »Dat is een ontvlugte galei-boef." Iedere familie is in zulk geval er op voorbereid, eenen uit den kerker van Toulon losgebroken tijger, in menschelijke gedaante, in haar midden te zien verschijnen.

Wanneer een oplettend toeschouwer den schrik had kunnen volgen en waarnemen welke op het oogenblik van gezigt tot gezigt liep onder de gemelde gezelschappen, zoo zoude hij met verwondering de rustige kalmte opgemerkt hebben van eene enkele familie, die in een lustprieel van een' tuin zat, tusschen de reede en den berg Six Tours.

Deze zorgeloosheid van eenkele menschen, te midden des algemeenen schriks was ligt te verklaren. Mevrouw de Mellan en hare dochter Anna waren eerst sedert een paar dagen van New-York te Toulon, aangekomen, om eene belangrijke familie-aangelegenheid te regelen. Zij hadden een bevallig landhuis op eenigen afstand van den algemeenen weg gehuurd. Op het terras voor hetzelve zaten met haar een oud dienaar en twee creoolsche vrouwelijke bedienden, toen het schot losbrandde. Geheel onbekend met dit sein, beschouwden zij het als iets niet ongewoons in een zee haven, en lieten zich niet eenmaal in haar gesprek storen.

Het schot was geen toeval, maar het teeken, dat een misdadiger uit het Bagno ontvlugt was. Zekere Cardan, wegens bigamie en valschheid in geschrifte gebrandmerkt en op de galeijen aan een' medepligtige geklonken, had gedurende twee maanden met alle inspanning en geduld aan den ijzering ring, die hem geboeid hield, gevijld, en in den loop van bovengemelden dag, terwijl zijn medgezel sliep, de laatste draden ijzers doen bezwijken en was ontvlugt. Zijn medepligtige, bij zijn ontwaken zich alleen ziende, verborg zich onder balken en hout, om, bij gunstige gelegenheid, eveneens te ontvlugten. Des avonds bemerkte men in het Bagno, dat beiden verdwenen waren, en nu gaf men het gewone sein, om ieder in de nabijheid op die omstandigheid opmerkzaam te maken.

Cardan was dertig jaren oud, van welke hij er vier op de galeijen had doorgebragt. Hij was welgemaakt en zijne fijne manieren, gepaard aan een' stout en onbeschaamd uiterlijk, verraadden een misdadiger uit den beschaafden stand zelfs in het roode galeiboevenpak. Deze kleeding wierp Cardan op zijne vlugt in de distelen. Slechts een hemd en eene broek van gemeene stoffe aan het lijf, sprong hij met de behendigheid eens panthers door het veld en nam zijne rigting naar het naastbijgelegen landhuis, dat van mevrouw de Mallan. Aangekomen onder de hooge boomen, nam hij de plaatselijke ligging op met den alles omvattenden blik eens roofdiers, klauterde met de vlugheid eens mandrils langs een' aan den achterkant des huizes in den grond geplant paal in de eerste verdieping, sloop en tastte daar eenige minuten rond, en verwijderde zich met eenige geldstukken, die hij in eene opene lade gevonden en in het eerste het beste papier gewikkeld had.

Met het aanbreken van den dag bevond

hij zich op den vulkanischen berg Evenos. Hier kocht hij van een schaapherder een' jas, hoed en eenige schapen en daalde, dezelve voor zich heen drijvend, in de vlakte Bausset af. Zijnen weg vervolgende, welke van de St. Anne Kapel naar de vlakte van Cuges leidt, groette hij de gens d'armes, die op verkenning uit waren, de met verlof rondloopende matrozen, de uit Afrika teruggekeerde soldaten, de goochelaars, kermislieden en wandelaars op den weg van Toulon naar Masseille. In de nabijheid dezer stad gekomen liet hij zijne schapen loopen en trad, beschermd door de duisternis, ongehinderd de poort binnen. Spoedig had hij eene herberg gevonden en alzoo eene rustplaats na eene inspanning van dertig uren.

Voordat Cardan zich in zijne kamer ter rust begaf, wilde hij eerst eens onderzoeken, hoe rijk hij ware, want tot nog toe had hij zich den tijd niet gegund, om de den vorigen avond gestolen geldstukken te tellen. Hij beschouwde het papier, waarin hij ze gewikkeld had en bevond dat het twee brieven waren. Aanvankelijk las hij dezelve met onverschilligheid, daarna, echter, met eene belangstelling die hem zijne vermoeidheid vergeten deed. De eene was geschreven van het eiland Bourbon, de andere van de Kaap de Goede Hoop; beide waren onderteekend Albert de Kerbriant. De schrijver verwittigde in dezelve zijne spoedige aankomst, en schreef zooveel van de aanleiding en het doel zijner reis, dat Cardan tot eene naauwkeurige kennis kwam van de betrekkingen der familie, die hij besloten had.

Mevrouw de Mellan, sedert twee jaren weduwe, had New York, waar haar man gestorven was, verlaten en was na eene 20jarige afwezigheid in haar geboorteland teruggekeerd, niet ten gevolge van het heimwee, maar wegens eene overeenkomst met den briefschrijver. De overledene Mellan een geboren Bretagner, was zijn vermogen oorspronkelijk verschuldigd aan de vriendschap van zekeren heer de Kerbriant, die door de revolutie verarmd en door de restauratie niet schadeloos gesteld was geworden. Albert, de eenige zoon van dezen vriend had dienst ter zee genomen maar bevond, dat zijn ligchaamsgestel niet tegen de moeijelijkheid van het zeemansleven bestand was. Mellan, hiervan onderrigt, beschikte op zijn doodbed dat zijne erfgename Anna tegelijk met hare hand ook haar vermogen op den zoon des weldoeners zoude overbrengen. Zijne vrouw en dochter voegde zich beide zonder tegenspraak naar dien wensch. De moeder trad in eene briefwisseling met Albert, ten gevolge waarvan bepaald werd, dat de beide familiën in de maand julij te Toulon zouden bijeenkomen, waarheen een oorlogschip den jongen zee officier van Pondichery voerde en dat dan spoedig daarop het huwelijk te Toulon zoude voltrokken worden.

Cardan legde zich ter ruste, en droomd, zooveel van het gelezene, dat hij den volgenden morgen bij eene koele en bedaarde redenering, de beelden zijner fantasie eenigzins regelde en schikte en een helsch plan in het hoofd had. Zijne eerste zorg was zich wat beter te kleeden, zijne tweede, zich in een welgesteld hotel te logeren, zijne derde, om eenen handlanger te zoeken. Dezen vond hij in een herberg van minderen rang. Het was een bleek jong mensch van 25 jaren, wiens geheel voorkomen weerzin tegen arbeid en wiens oogen wellust verraadden.

Het maaksel en de vorm zijner versletene kleederen droegen sporen van voormalige welvaart. Door middel van eenige glazen brandewijn knoopte Cardan, met dit wezen een gesprek en kennismaking aan en vond in den nieuwen vriend een geschikt werktuig. Eenige daalders maakten den jongen dagdief bereidvaardig en gewillig om blindelings de bevelen van zijnen meester op te volgen.

Tot volvoering zijns plans behoefde Cardan eene grootere som gelds dan die, welke hij aan de Mellan's ontvreemd had, welke buitendien ten einde liep. De wisselaars te Marseille, minder om zigtig dan hunne ambtgenooten te Parijs, stelden hunne dubbele Napoleon's en hunne piasters al te ligtvaardig aan de roofzucht van welafgerigte dieven bloot. Cardan, die, als het ware, zijne vingers onzigtbaar wist te maken, wisselde zijne laatste daalders tegen louis d'or, en wist bij die gelegenheid twee rollen gouds in zijne zakken te futselen. Met dezen nieuwen voorraad zag hij zich in staat gesteld om iets meer en iets grooters uit te rigten.

Zijn nieuwe vriend heette Valentin Proghera. Deze behield bloot zijnen voornaam terwijl hij tot Cardan's kamerdienaar verheven werd, die, van zijnen kant, den naam van Albert de Kerbriant aannam. De last, dien Proghera van zijnen meester ontving, eischte groote behoedzaamheid. Hij zoude zich naar het landgoed van mevrouw de Mellan begeven, om de gelegenheid der plaats op te nemen, vóór dat de hoofdpersoon kwame, om er zijn' rol te spelen.

Als kamerdienaar van een' man van stand gekleed, reisde Proghera naar Toulon, beklom, daar aangekomen, eene boot, en kwam kort voor zonneonder gang aan de woning van mevrouw de Mellan aan, zijn rol voortreffelijk spelende, berigtte hij de beide vrouwen, dat de heer Albert de Kerbriant, met een handelschip van de Kaap de Goede Hoop te Nantes aangeland was, dat de moeijelijkheden en hinderpalen van het zeemansleven hem genoodzaakt hadden, vroeger dan hij eerst van plan was, zijn ontslag uit de dienst te nemen, en dat hij, nu geheel beschikbaar, besloten was, zijn verblijf te kiezen naar en volgens de keuze der damens de Mellan.

Gedurende deze aanspraak was er op voorbereid, om, bij den eersten schijn van wantrouwen op het gelaat der dames, het hazepad te kiezen. Deze voorzigtigheid was overbodig; mevrouw de Mellan, die haar leven in eene patriarchalische woning der Savennes der nieuwe wereld doorgebragt had, luisterde geloovig naar het verhaal, het welk haar de voorbode van haren toekomstigen schoonzoon deed, en omarmde dronken van vreugde, hare door de gedachte aan de komst des onbekenden bruidegoms min of meer ontstelde dochter.

Valentin nam spoedig afscheid, zich verontschuldigende met de verzekering, dat hij zijn' heer alle dagen te Toulon verwachtte. Den volgenden namiddag keerde hij terug, met het berigt, dat hij juist een' brief had ontvangen, waarin hem gemeld werd, dat de heer de Karbriant met twee of drie dagen aankomen zoude. Hij had, namelijk, met den vorigen avondpost naar Marseille geschreven, dat de zaken zeer goed stonden, en in dit geval had hij last de nadere aankondiging van de komst zijns meesters te doen.

Te drie ure in den namiddag, kondigde het geramel van wielen en het klappen der zweep des postiljons de aankomst van een postrijtuig de in groote laan des landgoeds aan. »Dat is de heer de Kerbriant" riep Valentin.

Een jongmensch in zwarte kleeding, met eene voorname houding, sprong luchtig uit den wagen, ijlde naar de vrouw des huizes en drukte sprakeloos als van vreugde, zijne lippen op de hand der dame, Cardan was zoo goed verkleed; dat Proghera zelfs in den beginne verschrikt was, want hij herkende hem niet dadelijk.

De nieuw aangekomene boog zich voor mejufvrouw Anna en rigtte aan haar de volgende, gedurende den weg van veertien post-uren, gereed gemaakte aanspraak:

»Ik zegen het aandenken van uwen heer vader, dien edelmoedigen man die mij tot zijnen schoonzoon bestemd heeft, maar ik gevoel mij gelukkig, u te kunnen zeggen, dat ik, na eene reis om de wereld, hadde ik eene keus te doen gehad u tot mijne vrouw zoude gekozen hebben."

Op deze redenering volgde een lang stilzwijgen, zoo als er gewoonlijk na eene diepe ontroering pleegt te heerschen. Nadat men, echter, aan die treurige herinneringen den cijns des droeve smart betaald had, nam het gesprek allengs eene meer vrolijke wending, vooral na dat men zich aan den maaltijd geplaatst had. Cardan bewaarde in de oogen der beide vrouwen een' fijne takt, door van en over alles te spreken, behalve over zijn huwelijk. Hij vertelde zeer uitvoerig zijne reis, die hij daags te voren met behulp eener landkaart had bestudeerd, en was niet karig op zeemansuitdrukkingen, die hij uit een technisch woordenboek geput had. Eindelijk nam hij een' zwaarmoedigen toon aan: »Ik heb 5000 mijlen afgelegd de vijf wereld-deelen bezocht, alle volkeren gezien, en heb door de ondervinding, welke na zulk eene reis de mensch zich eigen gemaakt heeft, mij overtuigd, dat het geluk, zoo het ergens bestaat, slechts in den huisselijken kring en den schoot eener stille en weltevredene familie te vinden is."

Mevrouw de Mellan drukte haren gast de hand en haar gelaat zeide, dat zij zich gelukkig achtte, zoo edele gevoelens uit den mond van haren aanstaanden schoonzoon te vernemen.

Door een' behendigen overgang bragt Cardan zijne toekomstige schoonmoeder tot een voor hem gewigtig besluit. Hij sprak van onaangenaamheden, waarin hij met eenige officieren te Nantes gewikkeld was geworden; men had zijn ontslag uit de dienst op eene wijs besproken en berispt, die voldoening met den degen eischte. »Ik deins niet terug voor een tweegevecht, zeide hij, de geheele wereld weet dat, maar het is altijd onaangenaam met oude vrienden te vechten. Ik wil hun tijd laten, om over hun onregt na te denken. Wanneer mijn kapitein in eene haven van Frankrijk binnengeloopen zal zijn, dan zal door zijne getuigenis mijner zaak eervoller beslecht worden dan door mijnen degen. Daarom wil ik mij te Toulon niet vertoonen, om onaangenaamheden te voorkomen, die ernstige en beklagenswaardige gevolgen zouden kunnen hebben. Wanneer dus mijne schoonmoeder hierin toestemt, moesten wij een klein uitstapje in het binnenland of naar Italie doen, of naar Spanje, of waarheen gij verkiest; en wanneer wij dan naar Frankrijk terugkeeren, zal mijn gedrag bereids door mijne uit Indie teruggekeerde vrienden geregtvaardigd zijn, zoodat alsdan mijn onbillijken te Nantes niets meer overblijven zal dan mij om vergiffenis te vragen. (*Het vervolg hierna.*)

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Galjootschip de Onderneming, Kapt. J. C Atkes —— Adres bij J. L. Gellée.
Het gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. R. van der Meij —— Adres bij J. L. Gellée.
Sluit 13 November.

STAND DER MAAN.

7	NOVEMB.	VOLLE MAAN.
15	»	LAATSTE KWARTIER.
21	»	NIEUWE MAAN.
28	»	EERSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.		Laag Water.
11 ZATURDAG.	's morgens	9-00	's avonds	3-00
12 ZONDAG.	»	9-45	»	3-45
13 MAANDAG.	»	10-30	»	4 30
14 DINGSDAG.	»	11-15	»	5 15

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.